

Se simțea de parcă ar fi mers pe vârfuri pe coji de ouă. Numai că acestea erau ascuțite ca lamele de ras. Analiză cu minuție tot ce gândea sau ce spunea.

Păreau să fie cu toate produsul minții proprii, hotărî ea în timp ce se schimba pentru somn. Gustase salata de paste, roșiile proaspete de grădină la cină. Capul ei era cel care simțea o durere săcâitoare, și mâinile ei fuseseră cele care o așezaseră pe Lily în pătuț.

Dar cât avea să reziste să fie atât de hiperconștientă de fiecare gest, de fiecare respirație, fără să o ia razna?

Putea să ia măsuri, și urma s-o facă începând de a doua zi. Primul lucru pe care avea să-l facă va fi să ușureze cardul de credit de suma necesară achiziționării unui laptop. Probabil că internetul era plin de informații despre posedare. Așa s-ar numi ce i se întâmplase ei. Posedare.

Ea nu știa mare lucru – citise prin cărți, majoritatea romane. Și când te gândești că erau vremuri când se distrase simțind fiori pe șira spinării când citise astfel de povești. Ar putea oare să ia informații din lecturile ei și să le aplice la situația ei? Deși prima care-i veni în minte fu *Christine* a lui Stephen King. Era o femeie, nu o mașină clasică, și dacă se gândea mai bine, soluția de a face mașina praf nu părea una prea practică. Și-n plus, oricum nu funcționase nici prima dată.

Mai era *Exorcistul*, dar ea nu era catolică – și acolo era vorba despre demoni. Cu toate astea, avea să apeleze la un preot dacă lucrurile se înrăutăteau. De fapt, în clipa în care capul ei avea să se rotească la 360 de grade, urma să se năpustească spre prima biserică.

Probabil că exagera, hotărî ea, punându-și un maiou și pantaloni scurți din bumbac. Doar pentru că se întâmplase o dată, asta nu însemna că avea să se întâmple din nou. Mai ales acum că era cu ochii-n patru. Ar putea să oprească lucrurile, probabil. Puterea voinței, forța lăuntrică.

Trebuia să facă mai multă yoga. Cine știe, poate yoga era chiar leacul pentru posedare.

Nu, mai bine se ducea să ia niște aer. Furtuna pe care și-o dorea părea să ia avânt afară. Vântul se pornise, iar lucirea fulgerelor se zărea din când în când pe fereastră. O să deschidă ușile de la terasă, să lase vântul să dea năvală. Apoi o să citească ceva ușor, o comedie romantică drăguță ca să se gândească la altceva și să poată dormi.

Se duse în fața ușilor, trăgând cu forță de ele.

Și urlă.

- Doamne, Dumnezeu! Harper o prinse înainte să țipe din nou. Nu-s criminalul cu toporul. Calmează-te!

- Să mă calmez? Să mă calmez?? Dai târcoale pe-aici, să albesc de groază, nu alta, și tu-mi spui să mă calmez?

- Nu dădeam târcoale. Tocmai voia să ciocăn când ai deschis ușile. Cred că mi-ai spart timpanul.

- Sper că așa am făcut. Ce faci aici? Se pornește furtuna.

- Vreo două lucruri. Primul era că am văzut lumina aprinsă la tine și voiam să verific dacă ești în regulă.

- Ei bine, eram, înainte să mă duci tu în prag de infarct.

- Bun. Privirea lui se plimbă pe trupul ei. Frumoasă pijama.

- O, mai taci. Iritată, își încrucișă brațele la piept. Așa m-aș îmbrăca și dacă aș fugi prin curte cu copiii.

- Hm, da, te-am remarcat fugind prin curte. Al doilea e că mă gândeam la ce s-a întâmplat în după-amiaza asta.

- Harper, ore întregi nu m-am putut gândi la altceva. Epuizată, ea își trecu o mână prin păr, apoi o apăsă pe tâmplă. Pur și simplu nu cred că mă mai pot gândi la asta acum.

- Nu trebuie să te gândești, va trebui doar să-mi răspunzi la o întrebare.

Când dădu să intre, ea-l împinse înapoi.

- Nu ți-am dat voie să intri. Și nu cred că e o idee bună să fii aici când eu sunt îmbrăcată sumar.

El ridică din sprâncene în timp ce se sprijini confortabil de tocul uşii. De parcă ar fi fost proprietarul aceluia loc, se gândi ea. Ceea ce fireşte că era adevărat.

- Dă-mi voie să subliniez faptul că eşti aici de vreun an jumate. Şi în tot timpul ăsta am reuşit cumva să mă abţin să nu sar pe tine. Cred că mai rezist câteva minute.

- Mi se pare mie, sau eşti cam arţăgos?

- Aş spune că sunt enervat. Mai ales dacă o să faci o mare dramă şi-o să insişti să avem conversaţia asta în timp ce eu stau aici, iar tu acolo.

Primele picături dolofane începură să cadă, iar el ridică din nou din sprâncene. Acelaşi gest ca al mamei lui.

- Of, bine, intră atunci. N-are sens să stai acolo şi să te faci learcă într-un mod stupid.

- Vai, ce de treabă eşti!

- Şi lasă uşile alea deschise. Îl împunse cu un deget în piept, pentru că gestul îi conferea un plus de autoritate. Pentru că nu rămâi prea mult.

- Bine.

O rafală de vânt dădu năvală prin uşile deschise, urmată de un tunet bubuitor. Iar el stătea acolo, într-o rână, cu degetele mari de la mâini înfipse în buzunarele din faţă ale jeansilor săi ponosiţi.

Ea se întrebă, în ciuda enervării, cum de nu saliva privindul.

- Ştii, începu el, după ce m-am liniştit mai mult sau mai puţin - mai degrabă mai puţin -, am reluat câte ceva în minte şi mi-am dat seama de ceva foarte interesant.

- O să te apuci să ții un discurs sau îmi pui odată întrebarea aia?

El înclină din cap, un gest care reuşi să pară regal, în ciuda jeansilor, a tricoului şi a picioarelor goale.

- M-ai repezit de mi-au mers fulgii de când ai venit aici. Iar eu am reacţionat destul de bine, din diverse motive. Dar am terminat cu asta acum. Şi, ca să mă întorc la ce spuneam, ideea interesantă care mi-a venit este

legată de alegerea momentului. Uite cum văd eu lucrurile. Vii la mine, îmi faci avansuri, eu îți răspund pe măsură. Avem parte de un moment, vreo două de fapt. Vrei să nu te grăbești, am înțeles asta. Apoi, data viitoare când suntem împreună, mă iei cu replici de genul că de fapt nu mai ești interesată, că a fost doar un impuls, nu e mare scofală și hai să fim doar prieteni.

- Exact. Și dacă vrei să mă întrebi dacă m-am răzgândit cumva...

- Nu asta vreau să te întreb. Între aceste două momente, primesc vizita nebunei care ne bântuie casa, care se întâmplă să se hotărască să-mi facă praf casa. Bucătăria, ca să fim mai exacti, scena momentului unu. Așadar, întrebarea mea este: Ce rol a avut acel eveniment în reprezentarea ta din cadrul momentului doi?

- Nu știu despre ce vorbești.

- Ei bine, acum mă minți în față.

Expresia de pe chipul ei deveni nefericită, iar Hayley aproape că putea să simtă cum se instala asupra trăsăturilor sale.

- Mi-aș dori să pleci, Harper. Sunt obosită și am o durere de cap. Nu a fost cea mai ușoară zi pentru mine.

- Ai dat înapoi pentru că te-ai gândit că ei nu i-ar plăcea să fim împreună. Că detestă asta îndeajuns de mult, încât a tras un fel de foc de avertisment.

- Am dat înapoi pentru că am dat înapoi. Și asta ar trebui să fie suficient.

- Ar fi, ar trebui să fie, dacă asta ar fi adevărat. Dacă asta ar fi tot. Nu am de gând să mă impun cu forța în fața ta sau a oricărei alte femei care nu mă vrea. Sunt prea mândru să fac asta și am fost educat mai bine de-atât. Se îndreptă de spate și mai făcu un pas spre ea. Și acestea sunt și motivele pentru care nu fug în fața unei lupte, tot așa cum nu las pe nimeni să-mi poarte bătăliile, când e rost de ele. Își înclină iarăși capul, legănându-se pe călcâie. Așadar, nici măcar să nu-ți treacă prin minte să te pui în fața mea, Hayley, gândindu-te să te dai deoparte pentru a mă proteja de ea.